

«Наш Василь іде по найдовшій у світі дорозі...» (1965)

Вінграновський Микола Степанович

* * *

Наш Василь іде по найдовшій у світі дорозі
З розплющеними 28-літніми очима
Наш Василь іде по останній у світі дорозі
З зупиненим серцем з опущеними руками
В яких учора іще
Говорило перо
Поета-мужа

В темно-коричневому костюмі
В білій сорочці зацібленій матір'ю під підборіддям

В черевиках зашнурованих дружиною
З кручі Дніпра
З 28-ми своїх літ
Наш Василь стартував на немислиму в світі орбіту

Ім'я якій
Наші горе і сльози
І тиха клятва моя
На солонім плечі України

Мій Василю
Справа не в тому пузатому автобусі
Підперезаним чорною стрічкою
І справа не в чорних отих світлофорах
І не в чорних отих горобцях
Що вицвірінькувались з-під коліс
І справа не в п'яньких гробовщиках
З чорними лопатами під хрестами
Справа Василю не в цьому

Ти б сам сказав
Якби не летів зараз ти з найбільшою швидкістю в світі
Щоб стати наснагою в нашому небі
Дивитись і переконуватись
Що
Справді
Робимо
Ми
Для щастя народу Дніпра
Ми завжди у чімсь не встигали

Але наш Василю
Яке покоління
В такій вибагливій мірі
Вправі засвідчити те
Що я кажу з непокритою головою і серцем
жодного слова брехні
жодного граму підступства
підлості
хитрощів
чи недовір'я
наклепів
В нас не було поміж нами
В нас не було і не буде
Так я кажу
Чи ні
Так я кажу
Чи ні
Я кажу правду
Бо за душею цієї правди
Стоїть Україна.

1965

Постійна адреса:

http://ukrlit.org/vinhranovskyi_mykola_stepanovych/nash_vasyl_ide_po_naidovshii_u_sviti_dorozi